

Een Zonderling Testament.

Humoristische Schets uit het Volksleven.

Br was familieraad ten huize van dikke Bet. Een raad van zes personen, de gastvrouw meegerekend. Het waren allen zoons en dochters van den ouden Janus Beekman, en het onderwerp, dat hen vergaderd hield, was de ondersteuning van hun ouden vader. Een onderwerp zoo gewichtig, dat niemand hierin voor zichzelf beslissing wilde nemen, en waaraan ieder, behalve dikke Bet, meende niet te kunnen voldoen.

„Hij was nooit recht snik,” verklaarde Piet, de oudste zoon, die een vrouw en vijf kinderen had en het eerbare beroep van bakker vervulde, welk bedrijf, zooals hij zelf verklaarde, „op schillen ging.”

Een zacht gemompel steeg uit de vergadering op; of het een protest of een goedkeuring inhield was twijfelachtig. Piet keek uitdagend rond en Mie, de vrouw van een nachtwaker, merkte hardvochtig op, dat de oude man, nu hij zoolang weg was geweest, wel had kunnen blijven waar hij was, in plaats van naar huis te komen om te sterven.

„Hij ziet er nog heelemaal niet uit om dood te gaan,” antwoordde de jongste zoon, het eenige lid der familie dat nog niet getrouwd was, maar die toch op 't punt stond in 't huwelijksbootje te stappen, zoodat hij zijn geld zelf wel kon gebruiken.

„Ik heb drie kinderen en een zieke vrouw,” zei Kees de glazenwasscher. „Van mij kun-je dus niet veel verwachten.”

„En ik dan,” riep Jans, wier man meer in de herberg dan aan het werk was. „Ik met m'n zes bloeien van kinderen en een man zonder werk!”

„We kunnen hem toch niet in het werkhuis doen!” antwoordde dikke Bet. „Dat zou schande zijn! En wat zou moeder hiervan zeggen als ze nog leefde?”

„Kom, kom!” zei nu Dirk de jongste, „in 't werkhuis is 't zoo kwaad niet. En moeder heeft d'r pret ook best bij 'm opgekund. Als 't moeder nou nog was, die we moesten onderhouden, dan was 't wat anders!”

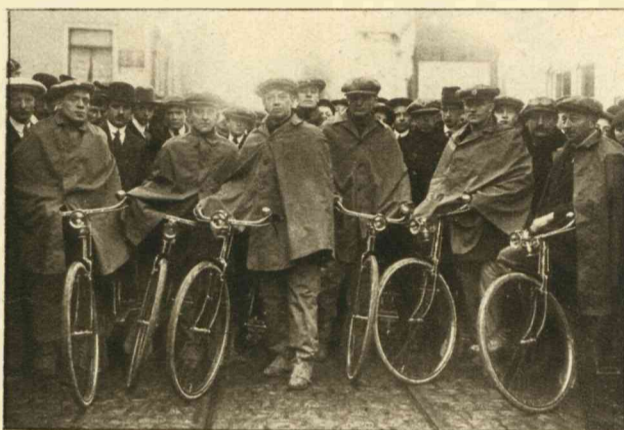
„Natuurlijk!” klonk het in koor. „Hij kan nog werken,” zei Piet. „Hij is pas zestig.” „Een en zestig!” verbeterde Jans.

„Welnu, wat zou dat!” vervolgde Piet. „Ouwe Sam is drie en zeventig en hij werkt nog wel. En dan die smoessies van vader dat 'ie doof is en niet zien kan. Gooi eris een

HOOG WATER.
De landerijen aan de Maas zijn wederom door deze rivier overstromd. Onze foto geeft een kijkje bij het dorp Katwijk.

kwartje op den grond, dan hoort 'ie 't wel en doe dan 'ns of je 't niet vinden kan. 't Is verwonderlijk hoe scherp zijn

RONDRIJDT DOOR NEDERLAND.
Zondag startten op het Leidscheplein te Amsterdam de volgende renners om een toer door Nederland te maken: Jaap Eden, Guus Schilling, Jan van Gent, Jan Blekemolen, Franssen, Veldkamp en Holtkamp. De foto is genomen bij de aankomst der wielrenners te Amersfoort. De wedstrijd werd uitgeschreven door de Handel- en Industriemaatschappij voorheen M. Adler, fabrikant der „Hima”-rijwielen.

gezicht wordt als er geld te halen is.” — „Ik zou nou wel eens willen weten,” zei Jans weer, „waar vader al die jaren geweest is en waarvan hij geleefd heeft. Hij heeft nooit om geld geschreven. En als hij geld had, waarom kwam hij dan niet naar huis?”

„Ik weet zeker, het zal niet veel kosten om hem te onderhouden,” merkte dikke Bet op. „En bovendien, 't is toch onze vader? Als m'n Jan nog leefde en ik geen weduwe met vier kinderen was, dan zou ik er niet lang over denken!”

„Wel waarom trouw je dan niet met Hein Verschut?” vroeg Jans. „Je weet hij wacht maar of je „ja” zegt. Dan zou je den ouden man in huis kunnen nemen.” — „Dat zou in allen geval beter zijn dan hem naar 't werkhuis te sturen,” zei dikke Bet.

„De dochters zijn volgens de wet niet verplicht hem in te nemen!” hernam Jans. „Ten minste mijn man...” — „Jouw man weet wat van de wet af!” viel Piet in. „'t Was vrij wat beter dat hij voor de kost zorgde, in plaats 't zijn vrouw te laten doen!” — „Bemoei jij je met je eigen zaken!” stoorde Jans op. „'t Is tijd genoeg om praats te maken als hij bij jou om centen komt. Omdat jij nou een broodwinkel doet en je vrouw 's Zondags een zij'en japon draagt...”

„Ze zou allang een ander hebben gehad als jij je schuld bij me betaalde.”

Dikke Bet, vreezende dat de familieraad in een familietwist zou onttaarden, viel de twistenden in de rede en herstelde den vrede door te verklaren, dat zij hun vader wel in zou nemen. De anderen konden dan, zoo zij wilden, elk naar vermogen een kleinigheid bijdragen.

Ondertusschen zat de oude Janus in 't tuintje te slapen, of deed ten minste of hij sliep. Het raam stond open, maar dat hinderde niet, de oude man was immers doof. Zooals vanzelf sprak, sliep hij in 't geheel niet, en te oordeelen naar den spottenden lach om zijn lippen scheen hij de geheele discussie gehoord te hebben.

Toen hij het besluit van dikke Bet hoorde, stond hij op, stak zijn pijp aan en zei dat hij een eindje ging wandelen. Ook de verschillende familieleden stonden op en gingen hunsweegs. Dikke Bet deed daarop haar omslagdoek om en ging naar de juffrouw waar ze drie dagen per week voor wascht om te hooren of ze er wat strijkgoed bij kon krijgen.

Drie dagen later zei de oude Janus tot zijn dochter dat hij de stad uit moest; binnen een week zou hij terug zijn. En zooals hij zeide gebeurde 't ook.

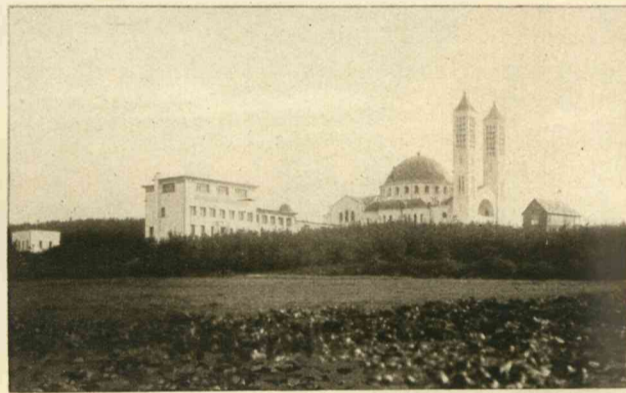
„De ouwe is op reis geweest en heeft een half dozijn vreesde planten in potten meegebracht!” vertelde de nachtwaker tegen Mie z'n vrouw. „Hij zei me dat ze meer dan honderd

ZIEKE BELG. VLUCHTELINGEN TE HONTENISSE.
Kijkje in de Roode-Kruisbarak. Van l. n. r.: Zr. Oudshoorn, Dr. Comard, Zr. Vis, Zr. Schuwen (hoofdverpleegster), Zr. Schuwen, Zr. van Rinsum, (zittend).

DE KOLON. TENTOONSTELLING TE SEMARANG.
Gouverneur-Generaal Idenburg verlaat het Gebouw voor Inheemsche Nijverheid.

EEN MONUMENTAAL GEBOUW.
Aan den weg van Nijmegen naar Groesbeek is een klooster gesticht voor „De dochteren van Sion”. De bijzonder fraaie ligging van het gebouw wil zeker de aandacht trekken der bezoekers van Nijmegen en omstreken.

DE OPKOMST VAN SANDER ROBIJN.

DOOR JEF SPRUYT, MET TEEKENINGEN VAN JAN DELATOUR.

(SLOT).

Dat... dat komt er niet op aan,” antwoordde Sander met de verheven zorgeloosheid van een hoogstaand kunstenaar. „We zullen wel zien wat het wordt. Dat is iets van later zorg. Eerst de verf erop.”

„Wat doe je daar?” vroeg hij Bram, die den kwast wilde indooopen. „Nonsens, overbodig. Het gaat beter zonder kwast. Een, twee, drie, hup!”

En hij wierp een landschap op het doek.

En hij wierp een landschap op het doek. Met andere woorden: hij smeed den pot met groene verf er, plons, op leeg.

„Een, twee, drie, met of zonder kwastelorum,” kreet Bram en smeed den pot met gele verf over het paneel uit. Het was een ijselijke smeerbeel. Dikke klodderige slierten groen en geel dropen op de tafel en vandaar op den vloer, waar vette glibberige plassen werden gevormd.

„Ik wou, dat ik overschoenen aan had,” gekte Bram.

„Laat het plankje afdruppen,” raadde Sander. Bram zette het recht op tegen een der verfpotten aan.

„Jammer, dat de kwast ook in de verf ligt; anders hadden we die terug kunnen geven,” zei hij spijtig.

„Dat droogt in geen zeven jaar,” opperde Sander, naar het plankje kijkend, waarop een dikke glanzende groene gele-pap lag.

„Geen bezwaar, geen bezwaar. We drogen het af,” zei Bram, en, de daad bij het woord voegend, veegde hij het paneel stevig met een stofdoek af, waarbij hij de groene en gele vlekken nog eens danig door elkaar wreef. Het leek op niets, en het leek op alles.

„Het is uitmuntend geslaagd,” prees Sander giechelend, als hij het op eenige passen afstand bezag, door de oogharen henen.

„Het lijkt het meest op een verpletterde Savoyekool. Zullen we het Zelfportret noemen?”

„Neen. Avond in het dal. Of neen, de Savoyekool, de kool, die wij het geacht publiek zullen stoven.”

„Neen. Zelfportret.”

„Goed, goed. Als het maar een naam heeft. Maar nou de lijst... En hoe moet het naar Magnus? En...”

Er ontspon zich aan den voet van het zelfportret een ingewikkelde samenspraak, te ingewikkeld dan dat wij haar hier den lezers willen weergeven. Het resultaat van de gedachtenwisseling was, dat Bram bij een bloedverwant een lijst op den kop wist te tikken, dat het Zelfportret van de Savoyekool er voor werd pasgezaagd, en het geheele aldus gemonteerde kunstwerk met een begeleidend briefje door een kruier bij den expert Magnus werd bezorgd, met het motto „Enkel maar afgeven.”

Het was in den avond van 3 November 1912.

Sander en Bram zaten bij elkaar op het tooneel, waar twee dagen geleden het brutale drama van het zelfportret was afgespeeld. Sander zat in den lammen schommelstoel, Bram op het kreupele bed, beiden hadden intusschen natuurlijk hun jassen weer aangetrokken. Ze spraken weinig, en zaten stil; bij het minste gekuisch keken ze verschrikt

op, alsof ze iets verwachtten. En werkelijk ze verwachtten ook iets. Sedert het uur, waarop ze, twee dagen geleden, het zelfportret bij den kunstkooper hadden laten bezorgen met de boodschap „enkel maar afgeven”. Wat echter? Ja, wat verwachtten zij? In elk geval het zelfportret terug met of zonder brutale terechtwijzing, zoo iets van: dat zoo'n Magnus, uitgeslagen kerel als hij was, zich niet in de luren leggen liet met een Savoyekool, dat zulk een gepokte en gemazelde kunstkenner een zelfportret als het onderhavige niet voor zoete koek op bliefde te eten, noch eenig ander kunststuk van dien aard met het gezonden kunststuk dacht uit te richten.

Sander als artist opgetuigd.

Zoo hadden ze vanaf het uur van de verzending, menigmaal zijgend bijeengezeten, vaak lachend om de uitgehaalde grap, menigmaal echter met eenigen ernst de mogelijkheid, de onzegbaar vage mogelijkheid besprekend, dat... ja, wat?... dat, — ja het was zoo goed als ondenkbaar, en toch ook weer niet heelemaal, — dat... het eens verkocht werd.

Neen, neen, het was te dwaas, zoo iets ook maar even te gelooven. Zij zouden wel onmaskerd worden als de bedrivers van een smakelooze grap. Maar als nu toch eens... Ja, als, als. Als de hemel invalt, hadden we allemaal een blauwe muts op.

Ineens klonk luid de bel. Wanneer de hemel werkelijk